

PODNIKATEL

DAVID VOVERKA

PRVNÍ MESSENGER

David Voverka si chtěl na první českou kurýrní službu půjčit v bance. Vysmáli se mu, ale on se nevzdal a rozjel Messenger na jednom kole a třech motorkách. Dnes už sám vozí zásilky jen o Vánocích.

MICHAEL MAREŠ, FOTO: JAN PONCELET

Kancelář zakladatele Messengeru má snad stěny z papíru. David Voverka už 22 let po doručení první zásilky dávno neřeší, kdo kam co převez, přesto k němu odvedle neustále doléhají hlasy telefonujících dispečerů. Tady, kousek pod strahovským kopcem, jsou poměrně stranou od hektické pražské dopravy. „My nepotřebujeme být úplně v centru dění. Důležité je, abych to neměl daleko z domu,“ říká čtyřiačtyřicetiletý Voverka. Teď to má pár set metrů přes park Ladrouka, v létě to jezdí na kole, ale v mrazivém březnovém počasí radši sedne do auta. „Snažím

se nezapomenout na ten pocit, že i v tomhle počasí se jezdí. Je to tvrdý džob.“

S první zásilkou Messengeru jste jel v roce 1991 vy sám na kole. To bylo tady na tom starém favoritu, co máte opřeny v rohu kanceláře?

Ne, to je jen taková nostalgie – tenhle favorit z roku 1956 jsem koupil, protože je v krásném stavu a má za sebou hezký příběh pána, který na něm jezdil každý den do práce jako na služebním kole. Ale s první zásilkou jsem jel už na moderním horském kole. Ta jsme si koupili z půjčky jako základní pracovní prostředky, abychom vypadali a dělali to profesionálně.

Co dalšího ještě bylo potřeba?

Hlavně radiostanice, které na tu dobu byly drahé jako čert, stály asi 30 tisíc korun. Byli jsme jedni z prvních, kdo je po revoluci měl. Asi měsíc předtím se totiž rozjel první „repeater“ – převaděč, který umožňoval komerční využití vysílaček. Za komunistů na to nešlo vůbec pomyslet. Přinášelo to docela legrační příhody. Povídejte.

Jednou mě zastavil policajt, ještě s tou žluto-bílou volhou. Když mě viděl, jak jsem slezl z motorky v tom našem obleku, s vysílačkou, ve které bzučelo a hučelo, tak se mě ptá: Kolga? A já: Tak něco.

Bez vysílaček by ale kurýrní službu dělat nešlo.

Šlo, ale těžko. Mohli jsme si volat z budky, ale buď jsem nemohl žádnou najít, nebo jsem neměl drobné. Navíc to šlo úplně proti tomu duchu té služby, jak jsem si ji představoval. Vysílačky byly zásadní, pak kola, ke kterým jsme pořídili dvě Jawy 350. Pak už nám toho z půjčky moc nezbylo, tak jsme si vymalovali kancelář. No a pak už jenom stůl za pětikilo na Libeňáku v bazaru, pravítka, sklo, mapa Prahy a to bylo v zásadě všechno.

To všechno za 20 tisíc marek, které jste dostali na rozjezd od vaší německé kamarádky. Jak se vám ji podařilo přesvědčit, aby půjčila bývalému recepčnímu na službu, kterou v Praze nikdo neznal?

Můj známý, architekt, jenž pracoval v Londýně, mi říkal, že mu tady kurýrní služba chybí. Mě to zaujalo a dostal jsem do toho strašnou chuť. Mluvil jsem německy a nebyl jsem úplně snílek. Bylo mi 22 let, měl jsem jedno dítě a druhé na cestě, takže jsem věděl, že tomu závazku musím dostát.

Nepřišlo vám to riskantní?

Přišlo, ale to je přesně ono! Kdy jindy riskovat než v tomhle věku? Měl jsem touhu dělat něco vlastního, takže když jsem se najednou ocitl ve svobodné zemi, bylo to absolutně

jedinečné. Říkal jsem si, že žiju v úplně nejlepší době, jakou jsem si mohl představit. Bez tanků, zato s podporou z ciziny.

Za tři roky jste půjčku splatili. Nedrbe si dneska paní z Německa hlavu, že si raději nevzala podíl za peníze?

Ona není ten typ. Byla lidsky strašně hodná, tenkrát se v Bonnu starala o uprchlíky z východní Evropy. Nebyla klasický investor, jací se dneska točí okolo startupů. Tehdy mi řekla, že mi důvěřuje, a to pro mě bylo hodně zavazující.

Původně jste si chtěl půjčit peníze v bance, ale tam na vás prý koukali jako na blázna...

Už si nepamatuju, jestli jsem šel do jedné nebo do dvou, ale ten obličej mi úplně stačil. Naprosto mě to zaskočilo, hned jsem poznal, za koho mě mají. Vylčilo mě to tak, že jsme si nikdy nevzali úvěr a snažili jsme se vše vyřešit samofinancováním.

Jak to bylo s tou první zásilkou – nakonec skončila jako nedoručená, že?

Ano. Jel jsem s ní na kole z ulice Ve Smečkách do Korunní. Naštěstí to nebyl zrovna takový průšvih. Volal jsem vysílačkou zpátky a ta paní, co si nás

objednala, řekla, ať to tam prostě hodím do schránky.

Jak jste o sobě vůbec tehdy dali vědět?

Měli jsme dobře udělané letáky, ale největší reklamu nám udělalo to, že jsme hned od začátku jezdili pro několik zahraničních firem. Bylo to štěstí, mělo by to být v byznys plánu, ale ten jsme žádný neměli. Češi se přidali tak nějak postupně. Zvláštní je, že když to někdo potřeboval fakt nutně využít, tak se o nás nějak dozvěděl a my jsme nevěděli ani jak.

Kolik jste za první týden rozvezli zásilek?

To už nevím. Pamatuji si, že jsme měli základnu na Strahově, hráli tam kulečnické a vysílačky měli zapnuté na stole. Člověk byl napjatý, odkud to přijde a co přijde, už aby to bylo. Ale rychle jsme se rozjeli, pamatuji se dva měsíce po startu, někdy koncem srpna, jsem na náměstí Kinských radostí křičel do helmy „Jóóó, rekord!“, protože ten den jsme rozvezli 20 zásilek.

To už bylo něco?

To byla paráda. Tehdy jsme měli jednu holku na dispečinku, jednoho cyklistu a dva jsme jezdili na motorkách. To jsem byl já a můj parták Ivo Lorenc, se kterým jsme Messengeru rozjeli. O rok později jsme se ale rozešli a do firmy přišel můj bratr. Co je v Praze pro kurýra dneska nejrychlejší? Kolo, motorka nebo auto?

Na to není jednoznačná odpověď. Nabízí se motorka, ale dnes jsou všude měřené úseky, větší auta, a tedy méně prostoru mezi nimi. Hodně efektivní je skútr. Dobře se s ním manévruje na malém prostoru a už jsou i docela rychlé. Ale já mám samozřejmě nejradši kolo! Na motorce nebo v autě je to boj s dopravou, nemůžete se tak pokochat přírodou. Kurýři se kochají?

Když jedu třeba Kampou nebo na Letné, tak si tu chvíli můžu dopřát. Ty endorfiny vás úplně nakopnou. Nejlepší kurýři nemusí být nutně ti nejrychlejší! Jak říkal pan Svěrák ve

Vratných lahvích, zásadní je ta kombináční schopnost – to znamená znalost Prahy a rychlé rozhodování. Zdeněk Svěrák byl váš nejnámější kurýr, i když jen ve filmu. Jak jste se k němu dostali?

On se dostal k nám, protože tady nedaleko bydlí, a když psal scénář, tak přišel na recepci a povídá: „Dobrý den, já jsem Zdeněk Svěrák. Píšu teď něco a potřeboval bych se podívat na to vaše pracoviště. Bylo by to možné?“ Pak se tady u nás na dispečinku natáčelo, půjčili si naše oblečení a přilbu... Nemůžu říct, že by nám po filmu vyskočily příjmy, ale bezpochyby to naši značku dostalo k lidem, kteří o ní třeba předtím nevěděli. Vy tuhle „Svěrákovu“ kombináční schopnost požadujete, i když přijímáte nové kurýry do firmy. Jak se taková věc testuje?

To se pozná rychle. Ze začátku jsem dělal takové zkoušky: vzal jsem

toho adepta na kolo a jeli jsme spolu. Z Hanspaulky dolů do Šárky, kde jsem měl takový okruh, který jsem s nimi objel, a měl jsem jasno, jestli je člověk s kolem nějak srostlý. A jestli se vyzná ve městě, nebo kecá, to operátorka pozná za pár dnů. Samozřejmě že všechno se zapamatovat nedá, v Praze bylo přes šest tisíc ulic, dneska už to bude zase o trochu víc, ale to centrum do sebe dostanete rychle.

Jak spíte, když Prahu ochromí třeba sněžná kalamita?

Dnes už v managementu nejsem, takže se mě to už netýká. Byly by to zbytečné nervy. Ale je pravda, že když jsem jezdil, tak první, co bylo, když jsem vstal, tak jsem hned kouknul z okna. Horší to mají třeba v Ulánbátaru, kde mají -34 stupňů a teď tam s kurýrní službou začínají. Občas si s námi mailují. Radíte jim?

Dodržuji tím zvyk, že dříve se ke mně chovali pěkně jiní, tak posouvám zkušenost zase dál. Od poloviny 90. let jsem byl v kontaktu s jednou

INZERCÍ

ARBOR

www.arbor.as

hamburskou kurýrkou a vždycky se ke mně chovali otevřeně. Máte firemní motto „Nic nás nezastaví“. Nedovezl jste někdy nějakou zásilku?

Kvůli počasí? To ne. Měl jsem štěstí, že to nikdy nebylo tak kruté, i když mi třeba mrzla pusa fest. Jednou mi umrzlo ucho, tady ten spodní lalůček. Trošku jsem znejistěl, ale dokud všechny ostatní orgány jakž takž fungovaly, tak se dalo jezdit. Samozřejmě kalamita naší činnost zpomalí, ale neochromí. Sníh a mráz není nic, co bychom neznali, takže se s tím popasujeme. Musíme být hodně milí na zákazníky a musíme hodně vysvětlovat, ale lidé jsou většinou shovívaví. Jste pořád největší kurýrní služba v Česku?

Ano, ale trh už se hodně mění – hlavně struktura zásilek. Už se neposílá tolik jednoduchých papírků, ale posílá se hodně zboží, které do e-mailu nenacpete nebo nechcete. Co je vaše nejčastější zásilka?

UŽ SE NEPOSÍLÁ TOLIK PAPÍRŮ, ALE ZBOŽÍ, KTERÉ DO E-MAILU NENACPETE.

Většinou středně velké obálky. Polovina zásilek se vejde kurýrovi do batochu, tu druhou polovinu tvoří zboží. Třeba Alza je náš velký klient. Když si od nich něco koupíte a chcete to mít doma ještě ten den, tak to vozíme my. To musíte mít největší frmol asi před Vánocemi, že?

To je pro nás vždycky velká zkouška toho, co dokáže systém vydržet. Oproti běžnému provozu to je dvojnásobná zátěž, někdy i větší. V prosinci si nikdo nesmí vzít dovolenou, naopak bychom potřebovali dvakrát tolik lidí. Když přijde nějaká

výjimečná situace, tak vezmu stroj a jedu i já.

Kdy jste naposledy jel?

Myslím, že minulý rok. Ale to byla taková jednorázovka, aby se nebral kurýr z města a nezmizel do Třeboně na půl dne, tak jsem si dal tenhle výlet já. Jel jsem vyzvednout čerstvé ryby připravené na štedrovečerní večeři. Krásné čerstvé kapří filety. Vratme se ještě do roku 1991. Jak rychle vám přišla konkurence?

Nebylo to úplně lineární. Další firma přišla na jaře 1992, jmenovala se EPS a řídil ji jeden Ital. Postupně přibývali další. Většinou to bylo tak, že nám odpadl nějaký kurýr nebo někdo přijel ze San Franciska, chvíli jezdil u nás, okouknul terén a pak si založil svoji službu.

Kolik jich je tady dnes?

Upřímně, po tom čísle ani nepátrám. Sledujeme tak první dvacítku, třicítku... V Hamburku jich měli v 90. letech asi 85 a já jim říkal: Ty

jo, to máte blbě. A dneska je to tady podobné.

Máte vymyšlené, co udělat do budoucna, abyste si uchovali pozici č.1 na trhu?

To se musíte zeptat managementu, já jsem jen zakladatel... (směje se) Ne, teď vážně. Když se bavíme o celorepublikové síti, tak musíme zmínit strukturu obslužnosti nějakých regionů. Mám na mysli klienty, kteří potřebují něco speciálního – ti, co z regionů posílají věci pravidelně a nespěchají na to, můžou využít PPL nebo DPD. Ale když si u nich objednáte zásilku deset minut poté, co odamtud vyjeli, tak se pro ni nevrátí. Do toho jsme se zatím nechtěli pouštět, protože jsme si jeli hlavně naši pražskou lajnu. A pak jsou tu další příležitosti.

Jaké?

Třeba že se pro zákazníky dělají fotky – například fotodokumentace nějakého objektu. Nebo si dovedu představit, že můžeme obsloužit odcítání plynu. V zásadě vycházíme z toho, že my jsme ve městě celý den a můžeme tam dělat víc věcí než do teď. Může to být cokoli, kde pro zákazníka dochází k úspoře času. Nebo nějaké užitečné služby pro důchodce. Generace našich prvních klientů už může být v důchodovém věku a je zvyklá si život ulehčovat. Myslím si, že tady je prostor pro vymyšlení nových produktů, službiček, kde bychom mohli být užiteční.

Co byla nejpodivnější zásilka, jakou jste kdy doručili?

Živé rybičky, tyčinku Snickers, náhradní kloub na operaci...

Počkejte, to jste převáželi?

Bylo to někdy v druhé polovině 90. let, vezl jsem ho osobně do strakonické nemocnice. Pamatuji se, že byl z oceli. Vyzvedl jsem ho v Poldi Kladno a jel, potřebovali ho rychle

NEJPODIVNĚJŠÍ ZÁSILKA? VEZL JSEM OCELOVÝ KLOUB K OPERACI DO STRAKONICKÉ NEMOCNICE.

k operaci. Byl to divný pocit. Jedu na motorce a mám něco, co bude mít za chvíli někdo v sobě. Musel jsem se hodně soustředit na cestu, abych neudělal nějakou chybu a nepotřeboval ho sám (smích).

Slyšel jsem, že bývalý prezident Václav Havel měl u vás osobního kurýra. Je to pravda?

Ano, i když to nebyl úplně osobní kurýr Václava Havla, ale spíš hradní. Nechali jsme mu vyrobit speciální batoh, celý černý a něm žluté logo

„hradní kurýr“ bez kontaktu. Mně se na tom nejvíc líbilo, jak to celé vzniklo. Do hradní kanceláře přišel člověk s normálním byznysovým uvažováním a zjistil, že Hrad řeší pravidelný svaz korespondence a dalších věcí, třeba noviny pro Václava Havla, pro které tam jezdí sedmičkový bavorák s vlastním řidičem. Naprosto zbytečně. Nedávalo by smysl, aby nám zavolali každý den ráno a pokaždé přijel jiný kurýr. Na to musel být jeden konkrétní člověk, který bude mít lustraci a povolení k vjezdu.

Zníte, jako byste na to byl opravdu pyšný.

No jasně, to víte, že to pro nás bylo prestižní. Nabídlí jsme dobrou cenu, mně bylo navíc sympatické, že se hradní aparát chová ekonomicky. Vy jste se hned na začátku podnikání dostal do BBC. Proč točili reportáž zrovna o Messengeru?

To bylo asi tři neděle poté, co jsme začali. Dělali nějaký cyklus o metropolitě Evropy a přišla řada na Prahu. Udělali se mnou rozhovor a natočili naši jízdu Prahou. My jsme byli jen taková vsuvka do toho dílu o hlavním městě. Pamatuji se, že se mě ptali, jestli ze mě jednou bude milionář. Tak jsem něco zabrblal, že to bych rád. A také se vám to povedlo. Měli na vás správný odhad.

To jo. Ale víte co? Já tu reportáž ani neviděl, domluvil jsem se sice s kameramanem, ale zapomněl mi to poslat. Třeba to nakonec vystříhli. ☹

INZERCE

STUDENT | AGENCY |
20 let na trhu

JAZYKOVÉ POBYTY V ZAHRANIČÍ

pro děti, mládež, dospělé a profesionály

Investovat do vzdělání se vyplatí

www.jazykovepobyty.cz ☎ 800 100 300

